

Hans August Engelhardts prædiken 6. søndag efter trinitatis

Taler

Hans August Engelhardt
Sognepræst

Dato

27. juli 2025

Sted

Ramløse kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 5, vers 20-26

- 1 På støvede landeveje og i bazarernes farverige virvar rejste den arabiske vismand – og, ville mange sige, fjols – Mulla Nasruddin med et glimt i øjet og en sæk fuld af historier. Hans fortællinger vækkede latter og smil, men bar også på en særlig visdom – arabiske molbo-historier, der muntert spejlede vores egne
5 menneskelige dårskaber.

- Engang blev Nasruddin inviteret til den lokale sultans hof – en verden af overdådighed, guld, silke og juveler, befolket af adelige med tvetydige øjne og vagter med alvorlige blikke. Midt under det overdådige festmåltid indtraf
10 katastrofen: Nasruddin tabte sin ske, fumlede klodset efter den og væltede hele skålen med glohed suppe ud over sultanens prægtige, nystrøgne kappe. Salen blev så stille, at selv myggene holdt op med at summe, og palmerne udenfor lænede sig nysgerrigt frem.

- 15 Men Nasruddin kiggede op med et smil og sagde: ”Der findes tre slags mennesker i verden, Deres majestæt: dem, der ødelægger med vilje, dem, der ødelægger ved et uheld – og dem, der slet ikke opdager, at de har gjort skade. Heldigvis tilhører jeg helt klart den sidste slags.”

- 20 Vi er ofte ligesom Nasruddin: vi vælter suppe ud over hinanden med vores ord og tavshed, uden at opdage hvilken skade vi gør. Dagens evangelium minder os om, at ondskabens rod ligger gemt i netop ord og tanker, egoets muld, der vælter mere end blot suppe. Bjergprædiken siger det klart: Mord er blot ord, der mangler et m. Ord, eller mangel på ord, kan bygge mure, der isolerer os fra
25 hinanden. Et enkelt blik kan kvæle livsglæden hos vores næste.

Men tragedien går dybere endnu. Når vi tager noget fra andre, mister vi det dyrebareste i os selv. Evangeliet minder os om, at vores indkrogethed skaber afstand til Guds rige. Vores ur-misforståelse, at vi er adskilte fra Gud og hinanden, gør verden stum og gold. Men netop i denne erkendelse skjuler sig en ur-forståelse: at vi har en særlig plads og en gudsgiven værdighed i dette store kosmiske fællesskab. Hvis vi fanges i egoets kolde, ensomme hytte, hvor hjerterne fryser til, lyder livets sang forgæves.

Vi kender situationerne alt for godt. Tænk på en arbejdsplads, hvor små misforståelser og irritationer langsomt vokser til mistro og isolation. Kollegaer, der engang samarbejdede med tillid, skuler nu mistænksomt til hinanden. Fællesskabet erstattes af en kamp om territorier.

Eller tænk på et hjem, hvor tavsheden langsomt erstatter samtalerne. Misforståelser, der aldrig bliver opklaret, bygger næsten usynlige mure, som efterhånden bliver uigennemtrængelige. Den varme, der engang fyldte rummet, erstattes af en kulde, hvor kærlighedens levende strøm knap nok trænger igennem.

Tænk på, hvordan selv verdens største brande antændes af en enkelt gnist. Det er familier – børn – der betaler prisen.

Hvad skal vi da gøre? Hvordan skal vi opfylde Jesu ord om at overgå farisæernes retfærdighed – farisæerne, der som datidens influencere skabte perfekte personligheder til hele verdens skue? Er løsningen flere regler, strengere selvdisciplin og endnu større åndelig oprustning?

Nej. Evangeliet viser os en helt anden vej.

Martin Luther fortæller et sted, at når han engang står ved himlens port, møder Moses ham med strenge øjne og spørger: ”Har du holdt min lov?” Luther svarer: ”Nej! Din lov var så streng, at den drev mig direkte i Kristi åbne arme, hvor jeg fandt nåde, medfølelse og kærlighed.” Moses smiler stille: ”Så har du forstået min lov rigtigt. Mellem os sagt – jeg kom selv hertil på samme måde.”

Når vi klamrer os til egoets jagt på succes og præstation – selv den religiøse slags – mister vi evnen til ægte nærvær med andre mennesker og med os selv. Vi glemmer, at det virkelige liv findes i øjeblikket, hvor vi tør være åbne og blotte os

i medfølelse.

Vores verden behøver ikke ”åndelig oprustning”. Oprustning er de politiske egoers domæne. Evangeliet peger derimod på åndelig opblomstring; ikke gennem farisærisk perfektion, men ved netop at lade vores falske selv billeder gå på pension. Egoets konstante kamp, med sig selv og andre, kvæler og fryser hjertet, mens tilliden til Livets Gud, Guds Nåde og løfte om at bære os, åbner for varme og medfølelse – og det er ganske rigtigt et tungt kors at bære! Medfølelsen. Men netop dét kalder vi Guds Nåde: at vores dybeste længsler, og smerter, mødes i Ham, der er troens, håbets og kærlighedens horisont.

Det døbt liv, det kristne liv, er altså ikke et kald til evige moralske småforbedringer, til at trimme ukrudtet i os selv, men til at vise tillid til Guds nåd og derved opdage det hellige, fælles NU - at rive ur-misforståelsen op med roden og derved vågne op til vores samhørighed med, og forpligtelse overfor, jorden og hinanden, båret af det levende Gudsord, der ”er dig ganske nær, ved mund og hjerte”.

I lyset af Guds Nåde kan vi ikke andet end at se hinanden klart som medmennesker. I lyset af Guds Nåde åbner tilværelsen sig som gensidig dans – ikke monoton ensrettethed, ikke stum isolation eller kold afstand til næsten. Tør vi stole på Guds Nåde – og løfte - vågner vi op til det levende Gudsord, selv Moses henviser til. Det Gudsord der snor sig gennem tidernes flod og skriver sig på vores mund og hjerter. Dét ord, der lyder som det hellige JA til livets eventyr og det hellige NEJ til enhver krænkelser af dets værdighed.

Her, i tilliden til Guds Nåde, meddeler Gudsriget sig selv – ikke ved oprustning og uniformer, men ved opblomstring og medfølelse. Her meddeler Gudsriget sig selv i tro, håb og kærlighed – og, ja, også medfølelsens kors.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

6. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

105

110

115

120

125

130

135

140